

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szemes Marianna pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Tóth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Székesfehérvári Törvényszék 2013. május 22. napján meghozott 27.P.21.793/2012/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19., 20., 23. és 25. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a kiegészítéssel, hogy a feljegyzett 120.000 (százhuszezer) forint kereseti illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 160.000 (százhatvanezer) forint fellebbezési illetéket, valamint a pártfogó ügyvéd díját a felperes költségmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperest 2012. június 25. napján szállították át az alperesi intézetbe. A felperes szabadságvesztés büntetése végrehajtása során a dohányzási szokásait illetően több alkalommal tett nyilatkozatot: 2008. május 20. napjától dohányzó, 2008. november 18. napjától nem dohányzó zárkában való elhelyezését kérte. Az alperesi intézetben 2012. június 29. napjától ismét dohányzó, majd 2012. július 3. napjától ismét nem dohányzó zárkában kérte az elhelyezését. Az alperesi intézetben a felperest 2012. július 4. napjától július 26. napjáig dohányzó zárkában helyezték el. A felperes 2012. július 3. napján előterjesztett kérelmét az alperes adminisztratív hiba folytán csak 2012. július 26. napján regisztrálta, ekkor azonban azonnal intézkedett áthelyezéséről. A felperes az elhelyezése miatt kártérítési igénnyel lépett fel az alperessel szemben, amelyet az alperes a 2012. szeptember 4. napján kelt határozatával elutasított.

A felperes kereseti kérelmében kérte az alperes kötelezését 2.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére. Előadta, hogy 2012. július 4. napjától július 26. napjáig mint regisztrált nem dohányzót dohányzó zárkában helyezték el, amellyel az alperes a felperes egészségi állapotát veszélyeztette. Előadta, hogy 22 napon keresztül volt 15 dohányzó személlyel összezárván, amelynek következtében köhögött, fulladt, illetve ingerültté, étvágytalanná és fáradékonnyá vált.

Az alperes kérte a kereset elutasítását, annak jogalapját és összegaszerúségét egyaránt vitatta. Hivatkozott arra, hogy a felperes dohányzási szokásairól több alkalommal eltérően nyilatkozott. Előadta, hogy a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 19/B. § (1) bekezdése alapján az elítéltnak a dohányzási szokásairól írásban rendszeresen nyilatkoznia kell, a rendszeres nyilatkozattételre kijelölt

időpontok között legfeljebb 3 hónap telhet el. A rendelet 19/B. § (2) bekezdése szerint a dohányzási szokások megváltozásáról szóló nyilatkozat alapján az intézet legkésőbb a soron következő nyilatkozattétel alkalmával intézkedik az elhelyezés megfelelő megváltoztatása iránt. Miután az alperes a felperest a 2012. július 3-i nyilatkozattétel időpontjától számított 3 hónapon belül helyezte át nem dohányzó zárkába, álláspontja szerint a vonatkozó jogszabályok szerint járt el. Vitatta a felperes előadását arra nézve, hogy a 22 nap dohányzó zárkában való elhelyezés során a felperes egészségét veszélyeztette volna, mivel a felperes azt megelőzően dohányzónak vallotta magát. Hivatkozott arra is, hogy a felperes semmivel nem bizonyította, hogy a dohányzó zárkában történt elhelyezése miatt vált volna ingerültté, valamint, hogy étvágytalanság, stressz gyötörte, amelynek okán immunrendszere legyengült volna. A felperes azt sem bizonyította, hogy korábbi dohányzási szokásainak figyelembe vétele mellett a 22 nap alatt egészsége milyen és mekkora veszélynek lett volna kitéve.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és marasztalta a felperest az alperes perköltségében. A felek egybehangzó nyilatkozata alapján megállapította, hogy a felperes 22 napot töltött dohányzó zárkában annak ellenére, hogy kérelme nem erre irányult. A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 19/B. § (1) és (2) bekezdései értelmében ugyanakkor a jogszabály lehetővé teszi, hogy akár 3 hónap is elteljen a dohányzási szokásról szóló eltérő tartalmú nyilatkozatnak megfelelő elhelyezésig. Az elsőfokú bíróság ezért az alperes jogellenes magatartása hiányában nem tartotta alaposnak a felperes kárigényét. A kártérítési kereset jogalapjának hiányában utasította el a felperesnek az igazságügyi orvosszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát. Megjegyezte, hogy szakértői vélemény hiányában is rögzíthető, hogy 22 napig tartó dohányfüstben való tartózkodás nem eredményezhet olyan kimutatható egészségkárosodást, amely nem vagyoni kártérítés alapjául szolgálhatna.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben tartalmilag az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontra helyezkedett, amikor a felperes kártérítési keresetét elutasította. Előadta, hogy a regisztrált, nem dohányzóként előterjesztett kérelmét az áthelyezésre az engedélyezéstől függetlenül haladéktalanul végre kellett volna hajtani az alperesi intézet illetékeseinek. Az alperes jogsértő mulasztásával a felperes számára joghátrányt okozott, amikor egészségi állapotát veszélyeztette azzal, hogy a passzív dohányzás káros hatásainak tette ki a felperes személyét.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül, mivel annak fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes a fővárosból történt átszállítását követően 2012. június 25. napján kívánságának megfelelően nemdohányzó cellában helyezték el, majd négy nappal később, 2012. június 29. napján korábbi nyilatkozatát megváltoztatva dohányzó cellába kérte áthelyezését. Ehhez képest újabb négy nap elteltével ismét új igényt jelentett be, és kérte a nemdohányzók közötti elhelyezését. Az alperes adminisztratív hibája miatt azonban ezt a bejelentését 2012. július 26. napjáig nem vették figyelembe.

Tény továbbá, hogy az elsőfokú iratok között elfekvő, bv. főhadnagy 2012. augusztus 6. napján kelt jelentése azt tartalmazza, hogy a főhadnagy szabadságról való visszatérését követően, 2012. július 16. napjától a felperes

nem jelezte, hogy nem a dohányzási szokásainak megfelelő zárkában került elhelyezésre, annak ellenére, hogy erre több alkalommal is lett volna módja. Ez az irat az elsőfokú eljárás anyaga volt, azzal szemben ugyanakkor a felperes bizonyítást nem ajánlott fel, így az a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján már nem tehető vitássá.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytálló jogi következtetéssel utasította el a felperes kártérítési keresetét. Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének indokait - a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel - az alábbiak szerint pontosítja.

Az alperes nem vitásan közhatalmi tevékenysége körében járt el, amikor a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 19/B. §-a alapján a felperes dohányzási szokásainak megfelelő elhelyezéséről gondoskodott. A perben nem volt vitás, hogy a kártérítés Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális feltétele megvalósult. Az alperes elismert adminisztratív hibája miatt nem regisztrálta a felperes dohányzási szokásával kapcsolatos újabb kérelmét, és a felperest nem helyezte át a kérésének megfelelő zárkába.

Helyesen mutatott rá ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy amikor a felperes eldöntötte, hogy dohányzó zárkába kéri elhelyezését, a 6/1996. (VII. 7.) IM rendelet 19/B. § (1) és (2) bekezdése alapján számolnia kellett azzal, hogy akár három hónapig, azaz 2012. szeptember 29. napjáig dohányzó zárkában marad. A jogszabály rendelkezéséből az a vélelem következik, hogy a három hónapos várakozási idő egészségkárosodást nem okozhat. Ehhez képest a felperes számára az akarata ellenére dohányzó zárkában eltöltött 22 nap nyilvánvaló kényelmetlenséget okozott, amellyel összefüggésben azonban az egészségkárosodás bekövetkezése az alábbiak szerint nem igazolható.

A Ptk. 76. § (1) bekezdése szerint a testi épség és az egészség megsértése a személyiségi jogok sérelmét jelenti. A rendelkezésre álló peradatok alapján ugyanakkor kizárható, hogy a felperes testi épsége és egészsége a dohányzó cellában eltöltött 22 nap alatt megállapíthatóan sérült volna. A felperes elismerte, hogy korábban maga is dohányzott, illetve kifejezetten dohányzó zárkában való elhelyezését kérte. Ilyen körülmények között a szakértői módszerekkel sem lehet kétséget kizáróan megállapítani, hogy amennyiben a felperes egészsége sérült volna, az éppen a dohányzó zárkában eltöltött, a felperes által kifogásolt 22 nappal állna okozati összefüggésben. Tény, hogy a felperes akaratan kívül tartózkodott ez idő alatt dohányzó zárkában, amely megalapozhat lelki sérülést, azonban nem hagyható figyelmen kívül a korábban kifejtettek szerint az a körülmény sem, hogy a felperes 2012. július 16. napjától ezt az elhelyezést nem kifogásolta, illetve nem bizonyította, hogy kifogásolta volna. Amennyiben pedig az elhelyezését illetően a felperes 10 napon keresztül nem emelt panaszt, úgy nem állapítható meg, hogy ez az elhelyezés számára elviselhetetlen feszültséget és egészségkárosodást okozott volna. Nincs tehát a felperes személyét érintő olyan jogsérelem, amelyet mérhető összegű nem vagyoni kártérítéssel kellene ellentételezni.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, annak a fentiek szerint kiegészített indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra a pereszt felperest az alperes ügyvédi munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg. A fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli. A

felperes pártfogó ügyvédjének díjáról szóló rendelkezés a Pp. 87. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélőtábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni az elsőfokú eljárásban le nem rótt illetékről, ezért az ítélőtábla az ezzel kapcsolatos rendelkezést akként pótolta, hogy a kereseti illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

Budapest, 2014. június 26.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelével: